

Буде жити село— буде добре всім

НЕ ЗОВСІМ ПАРАДНЕ ІНТЕРВ'Ю НАПЕРЕДОДНІ СВЯТА

Завтра День працівників сільського господарства і переробної промисловості. Отже, у сільських трударів свято. Звичайно, продовольчий прилавок свідчить про те, що справи у сільськогосподарському виробництві нині не блискучі. Саме про це ми говорили напередодні свята з заступником глави районної державної адміністрації з питань агропромислового комплексу, начальником управління сільського господарства Володимиром Дмитровичем Марчуком. Можливо, й не зовсім парадне інтерв'ю вийшло, бо питань не вирішених на селі сьогодні більше, ніж відповідей на них.

— Володимире Дмитровичу, статистика свідчить про те, що у сільському господарстві, як і в цілому народногосподарському комплексі країни, очевидний спад. Не минуло це і наші в цілому благополучний аграрний район.

— Справді, до свого професійного свята ми прийшли далеко не з бравурним настроєм. Для сільського трудівника настали далеко не кращі часи. Все те, що говорить з найвищих трибун, далеке від реальної ситуації і допомоги селу. Є кілька причин спаду сільськогосподарського виробництва. Насамперед нееквівалентність ціни на продукцію з села та пального, техніку, гербіциди, промислові товари. Окремі види продукції сільгоспідприємствам просто стало не те, що не вигідно виробляти, а отримують від них прямі збитки. Це таке видано, де таке чувано, щоб льон, свинину, молочну продукцію — найнеобхідніше для людини не вигідно виробляти. Літр бензину коштує в 6—10 разів дорожче за літр молока. Інша причина — тотальний дефіцит на нальомасильні матеріали. На жаль, сьогодні селянин хоче орати під зяб, а йому нічим трактор заправити, молоко з ферми привезти. Є ще одна причина — розмови навколо землі про її приватизацію, про розгін колгоспів також приносить чимало шкоди. Дехто навіть з керівників вже уявив собі, що завтра не

буде колективного господарства, то для чого старатися. Навіщо вкладати кошти в родючість землі, займатися селекцією, збільшувати поголів'я худоби.

Очевидно й те, що в колективних сільськогосподарських підприємствах стало набагато менше земель. Отже, й менше вони дають продукції. Наприклад, лише в нашому районі землі роздано стільки, як два середньої величини колгоспи. А власники земельних ділянок не поспішають годувати державу, бо їм таке не вигідно задарма віддавати працю створене добро. Вимагають за безцінь віддавати свою продукцію, як завше від колгоспів і радгоспів.

— Мабуть, якби в такі умови поставили американських чи шведських фермерів, то вони збанкрутували б дуже швидко? А система колективних господарств ще якось живе.

— Кажуть: гуртом добре й батька бити. Але хай читає «Рідного краю» не подумав, що я прихильник лише колгоспів. На селі мають бути різні форми власності. Тільки знову ж таки без допомоги держави ні фермер, ні орендар, ні дрібний власник не виживе. Треба міні-техніка, необхідні енергетичні засоби, пільги і нормальне ціноутворення.

Незважаючи на труднощі, селяни Гоцанського району добилися результатів — як на ланах, так і на фермах. Почуття хлібороба вони не втратили і в екстремальній ситуації, виростили непоганий врожай. Практично всі господарства зібрали добрий врожай зернових. А хліб — то основне. На висоті виявилися й картопларі. Особливо вміло спрацювали у «Прогресі», «Поліссі», «Малинівському». Високі врожаї цукристих зібрали в «Тучинському», «Горині», імені Горького, «Прогресі».

Дещо гірші результати в тваринництві. Але й тут, хто не опустив руки, як у «Симонівському», в сільгоспідприємстві імені Горького, імені Шевченка, результати мають стабільні.

— Які ж перспективи і завдання для сільгоспідприємств ви бачите на нинішній день?

— Селянину не треба боятися. Власне він і не боюся, бо споконвіку його по голові не гладили. Можливо, прозаїчними виглядатимуть завдання. Але це насамперед підняти престиж спеціалістів, кадрів масових професій — доярок, іздових, квалів, столярів. Це на них тримається сільгоспвиробництво. Створити для них умови праці і побуту. Нещодавно побував у вовківській бригаді, говорив з людьми. Вони нічого особливого не вимагають, їм дай елементарне для життя. Сміливіше залучати молодь до відповідальної роботи. Їм зараз і у місті не солодко. Дали, всіма силами і засобами готуватися до наступного весняно-літнього комплексу робіт, орати під зяб, вивозити органіку. Добре підготуватися до зимово-стійлового періоду на фермах.

Це щоденна, буденна і копітка робота. Без неї нікуди не подінешся. Але треба працювати і на перспективу. Вже зараз у нас є господарства, які виходять на міжнародні зв'язки. Це — «Симонівське», імені Горького, «Тучинське», імені Мічуріна, «Прогрес». Без нових перспективних технологій, сортів, техніки майбутнє села дуже примітивне. Слід думати про переробку промисловість прямо у своїх господарствах. Ми вже маємо хороші зразки, гідні наслідування, в сільгоспідприємствах імені Мічуріна, імені Б. Хмельницького, «Зоря». Колгоспи не можуть бути далі сировинними придатками для промисловості. Лише готова продукція даватиме доходи. Отже, треба йти на розумний ризик.

І ще одне хотілося б підкреслити і звернутися до керівників всіх рангів — бережіть людей, всіляко допомагайте їм. Завдяки бартеру, звичайно, багато зроблено для людини праці. Однак це має бути повсякденною турботою. Переконали: якщо буде жити село, буде добре всім.

Я вітаю всіх трудівників села, працівників переробної промисловості з професійним святом. Бажаю вам здоров'я, щастя, успіхів у роботі, а також оптимізму. Низький уклін і щира подяка за працю.